

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/256/2020
Identifikačné číslo spisu:	7115219898
Dátum vydania rozhodnutia:	24.10.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7115219898.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne O. J., bývajúcej v TL. XXXX, zastúpenej JUDr. Tomášom Balážikom, advokátom, so sídlom v Bratislave, Šamorínska 10, proti žalovanej Univerzitná nemocnica L. Pasteura Košice, so sídlom v Košiciach, Rastislavova 43, IČO: 00 606 707, zastúpenej ALENA ZADÁKOVÁ - advokát s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kováčska 245/32, IČO: 53 209 451, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 34C/375/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 29. apríla 2020 sp. zn. 3Co/74/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj „prvoinštančný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 21. januára 2019 č. k. 34C/375/2015-563 zamietol žalobu a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku uviedol:

„23. V konaní nebolo sporné, že došlo k hospitalizácii u žalovanej v dňoch 6.12.2005-9.12.2005 a v dňoch 5.3.2006 až 8.3.2006, pričom dňa 6.3.2006 bola vykonaná reoperácia. Sporné bolo stanovenie naplnenia predpokladov pre priznanie nároku na náhradu škody a k tomu sa vzťahujúcich nárokov (náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia), tak ako aj výška požadovaného nároku. Ďalej boli sporné skutkové tvrdenia uvedené v prepúšťacej správe, to že zdravotná starostlivosť pooperačná bola poskytnutá lege artis, napádané boli závery znaleckého dokazovania, a aj dôvodnosť samotného výkonu reoperácie.

...

25. Nárok žalobkyne súd posúdil ako nárok na náhradu škody vzniknutej poškodením zdravia žalobkyne žalovanou podľa § 420 Občianskeho zákonníka a nároky z toho vyplývajúce, a to nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, ďalej za stratu na zárobku, ku ktorej došlo pri škode na zdraví, náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti poškodeného alebo pri invalidite, náhradu za stratu na dôchodku.

26. Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a citovaných zákonných ustanovení, súd žalobu zamietol, a to z viacerých dôvodov:

Súd zamietol žalobu z dôvodu premlčania nároku, keďže z vykonaného dokazovania znaleckým posudkom zo dňa 7.11.2018 vypracovaným znaleckou organizáciou: Inštitútom forenzných a medicínskych expertíz s.r.o., v odbore Zdravotníctvo a farmácia, vyplýva záver, že z prepúšťacej správy žalovanej mohla pacientka usudzovať, že jej vestibulárne ťažkosti súviseli s jej operáciou stredného ucha vykonanou 15.10.2003. Žalobkyňa predsa postúpila reoperáciu u žalovanej z dôvodu, že mala zdravotné ťažkosti, sama sa dožadovala operácie u žalovanej. Keďže z prepúšťacej správy z 8.3.2006 (problémy záchvatových stavov prestali, z čoho lekár žalovanej usúdil, že boli spôsobené veľmi pravdepodobne dráždením štruktúr vnútorného ucha pistonom) mohla žalobkyňa zistiť už pri prepustení z nemocnice, že jej bol vybratý piston (čo bol aj účel reoperácie, preto prišla k žalovanej), že jej zdravotné ťažkosti sú v príčinnej súvislosti s operáciou vykonanou dňa 15.10.2003, že došlo podľa jej slov k falšovaniu zdravotnej dokumentácie, krytiu nedostatkov prvej operácie. K zhodnému záveru došiel aj konajúci súd, a to nezávisle od výsledkov uvedeného znaleckého dokazovania. Podľa názoru súdu vedomosť o možnom poškodení zdravia nemocnicou na Antolskej v Bratislave a následne tvrdeného porušenia povinností žalovanej neliečením mala žalobkyňa už aj v čase samotného vedenia trestného konania, na základe trestného oznámenia žalobkyne pre poškodenie zdravia pri prvej operácii, čiže pri podaní trestného oznámenia žalobkyňa mala minimálne pochybnosť o poškodení jej zdravia a keďže súčasťou dokumentácie posudzovanej znalkyňou bola aj prepúšťacia správa žalovanej, B. W. N. bol konzultantom v trestnom konaní, kde uviedol, že jemu sa piston zdal byť primerane dlhý. Keďže žalovaná vzniesla námietku premlčania, súd na ňu prihliadol. Žalobkyňa bola hospitalizovaná u žalovanej v dňoch 5.3.2006 až 8.3.2006. Po vznesení námietky premlčania, právo nemožno priznať, keďže subjektívna premlčacia doba začala 9.3.2006 a uplynula 9.3.2008, pričom už v tom čase žalobkyňa mala vedomosť, že zákrok žalovanej mohol byť príčinou poškodenia jej zdravia, pričom žalobu v subjektívnej premlčacej lehote nepodala. Podľa názoru súdu sa nejedná o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, keďže aj po preskúmaní merita sporu súd nezistil pochybenia žalovanej (viď nižšie), pričom prihliadol aj na závery znaleckého posudku vypracovaného znaleckou organizáciou zo dňa 7.11.2018. K tvrdeniu žalobkyne, že o skutočnosti, že piston sa nachádza 3 mm vo vnútornom uchu, pričom o tom sa dozvedela až 24.7.2013 súd uvádza, že z predmetnej lekárskej správy (čl. 39-40) v časti subj. (čo je subjektívne posúdenie uvedené pacientkou) vyplýva, že to žalobkyňa uviedla, že piston zasahoval asi 3,0 mm do vestibula), čiže keď to 24.7.2013 uviedla na vyšetrení, z uvedeného nevyplýva, kedy sa o tom žalobkyňa dozvedela.

Ďalším dôvodom pre zamietnutie žaloby je aj skutočnosť, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno splnenia predpokladov pre priznanie nároku na náhradu škody. Žalobkyňa neosvedčila skutočnosť, že došlo k protiprávnemu konaniu žalovanej. Keďže zdravotná starostlivosť bola poskytnutá lege artis, absentuje jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti, ako aj ďalej príčinná súvislosť medzi poskytnutou zdravotnou starostlivosťou a zdravotnými ťažkosťami, ktoré udáva žalobkyňa. Keďže neboli naplnené predpoklady pre priznanie nároku na náhradu škody, nedošlo k naplneniu predpokladov pre priznanie nárokov z titulu zodpovednosti vyplývajúcich (nárok na jednorázové odškodné bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia, ostatné nároky v zmysle petitu).

Znaleckým posudkom vydaným v civilnom, ako aj trestnom konaní, bolo pre súd hodnoverne a zhodne preukázané, že nemocnica na Antolskej ulici v Bratislave pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti nepochybila a poskytla zdravotnú starostlivosť lege artis. Pokiaľ nepochybila nemocnica pri prvej operácii, podľa súdu nemohla pochybiť ani nemocnica pri reoperácii a ani po reoperácii, tvrdným neposkytnutím liečby, nevykonaním HRCT, ENG vyšetrení, nezničením vestibulárneho nervu, vnútorného ucha, a to aj vzhľadom na tvrdenia žalobkyne o krytí nedostatkov o polohe pistonu, o ktorom musel vedieť B. W. N..

Súd nemal pochybnosť o správnosti výsledkov znaleckého dokazovania, znalecký posudok sa súdu nezdal byť nepreskúmateľný, vnútorne rozporný. Odpoveď na otázku či zdravotná starostlivosť je poskytovaná lege artis patrí medicíne a nie právu. Súd pri rozhodovaní vychádzal z odborného posudku, porovnal odpovede na body 5 a 8 znaleckého posudku a nevidel vzájomnú rozpornosť tvrdenú žalobkyňou. Každá odpoveď pojednáva o niečom inom. Súd poukazuje najmä na záver znaleckého posudku (č.l. 78 posudku), že po retrospektívnom posúdení početných lekárskeho vyšetrení a to aj

vzhľadom na objektívny nález zistený pri revíznej operácii pravého ucha v roku 2006, nepotvrdil jednoznačne príčinnú súvislosť medzi závratovými stavmi ako následok stredoušnej operácie vpravo v roku 2003. Progredujúca porucha sluchu obojstranne bola zapríčinená chronickým ochorením - labyrintizovanou formou otosklerózy na podklade metabolických zmien v organizme a nie samotnou operáciou. Vestibulárna symptomatológia bola zapríčinená aj chronickými zmenami v oblasti krčnej chrčtice a tiež psychogénnou nadstavbou.

Pokiaľ žalobkyňa uvádza, že HRCT jej nebolo vykonané, a toto vyšetrenie sa jej odporučilo doplniť až na základe vyšetrenia 24.7.2013, súd poukazuje, že CT vyšetrenie bolo žalobkyni vykonané 8.2.2006 (č. l. 116), a aj v lekárskej správe z 24.7.2013 W. V. v odporúčaní žiada aj o opis CT z 2006 so zreteľom na uloženie pistonu. V spore bolo dôležité vysporiadať sa s tým, či na strane žalovanej sú splnené predpoklady zodpovednosti za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka, a teda či žalovaná konala protiprávne, najmä v rozpore so zákonom č. 576/2004 Z.z. o poskytovaní zdravotnej starostlivosti a či medzi jej konaním a následkom je príčinná súvislosť. Žalobkyňa neosvedčila uvedenú skutočnosť, preto súd žalobu zamietol.

...

Keďže žalobkyňa predložila aj lekársky posudok z 23.11.2015, z ktorého nepochybne vyplýva, že miesto, kde vzniklo poškodenie - porucha labyrintu, je 1.ORL klinika Antolská 11 v Bratislave a deň vzniku poškodenia stanovil lekár na deň 15.10.2003, žalovaná vzniesla námietku nedostatku pasívnej legitimácie v konaní, nakoľko žalovaná nezodpovedá za poskytnutú zdravotnú starostlivosť, ktorá bola žalobkyni poskytnutá v inom zdravotníckom zariadení. S uvedeným sa súd stotožňuje, pretože žalobkyňa nedoložila iný lekársky posudok o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia, ktorý je podkladom pre priznanie tohto nároku, pre inú diagnózu, ktorá by sa týkala priamo žalovanej, preto súd vzhľadom na predložený lekársky posudok žalobu zamietol aj z dôvodu nedostatku pasívnej legitimácie žalovanej.

Súd záverom považuje za potrebné uviesť, že žalobkyňa nepochybne má zdravotné ťažkosti, je uznaná invalidnou, má z dôvodu zdravotných ťažkostí zníženú kvalitu života, avšak samotný tento fakt nie je dôvodom pre vyhovieť žalobe, pretože v tomto konaní nedošlo k osvedčeniu zákonných predpokladov pre priznanie nároku žalobkyne voči žalovanej. Súd sa stotožňuje s názormi uvedenými v znaleckom posudku vypracovanom v trestnom konaní z 20.11.2006, ako aj posudkom vypracovaným znaleckou organizáciou z 7.11.2018, že zdravotný stav žalobkyne je následok jej rôznych zdravotných chronických obtiaží, čo však znamená, že zdravotná starostlivosť bola poskytovaná lege artis. V tomto prípade sa preukázalo vykonaným dokazovaním, že zdravotná starostlivosť bola žalovanou poskytnutá riadne, v spore chýba protiprávne konanie žalovanej.

...

27. Súd nevykonával navrhované dokazovanie, keďže nemal pochybnosti o správnosti záverov uvedených v znaleckom posudku (sú zhodné so závermi v trestnom konaní), vykonanie ďalšieho dokazovania by súd nepovažoval za účelné a hospodárne, a aj z dôvodu, že žaloba bola zamietnutá aj z dôvodu premlčania nároku. Súdu teda postačovalo oboznámenie sa so znaleckým posudkom vypracovaným znaleckou organizáciou, a to piatimi lekármi. Súd poukazuje, že aj vzhľadom na zistenie prekážky ne bis in idem a nedostatku pasívnej legitimácie, ďalšie dokazovanie nevykonával.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 29. apríla 2020 sp. zn. 3Co/74/2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a stranám sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2.1. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol:

„45. Čo sa týka odôvodnenia odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP žalobkyňa poukazovala na citáty z odbornej literatúry v znení záverov ňou učinенých s odkazom na predložené lekárske správy, ktoré nemožno poňať pod ust. § 366 CSP ako novoty v odvolacom konaní z dôvodu, že prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, čo z výsledkov vykonaného dokazovania, ako aj z odvolacích námietok odvolateľky nevyplýva, nakoľko po oboznámení znaleckého posudku, ktorý jej

bol doručený a po podaní krátkou cestou na pojednávaní jej vyjadrenia, mala možnosť sa žalobkyňa k záverom znaleckého posudku v smere týchto odvolacích námietok vyjadriť, čo ale neučinila.

46. Vzhľadom k nenaplneniu zákonných predpokladov v zmysle § 366 CSP, tak vo veci nie je naplnený odvolateľkou uplatnený odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. g) CSP.

47. Odvolací súd sa stotožňuje s nerozhodným vo veci rozsudkom pre zmeškanie, nakoľko vzhľadom na výsledky doteraz vykonaného dokazovania, po vypracovaní znaleckého posudku, by jednoznačne nebolo efektívne, účelné a ani hospodárne, zohľadňujúc aj zásady Civilného sporového konania, rozhodnúť vo veci len z dôvodu neprítomnosti žalovanej rozsudkom pre zmeškanie, ktorá v konaní s apelom na jej vyjadrenia nebola pasívna (viď v tomto smere aj rozhodnutie NS SR IObo 15/2019 zo dňa 22.4.2020), čím vo veci podľa odvolacieho súdu nedošlo k naplneniu zákonných podmienok pre rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie (§ 274 CSP).

...

51. Keďže v tomto konaní sa žalobkyňa domáhala aj ďalších nárokov vznesených titulom protiprávneho konania žalovanej (viď bod 18. odôvodnenia tohto rozsudku), s odkazom aj na nie v celom rozsahu totožný predmet konania, odvolací súd konštatuje nenaplnenie predpokladov litispendencie podľa § 159 CSP pre zamietnutie žaloby v celom rozsahu (viď bod 26 tohto rozsudku), keďže pri náhrade škody na zdraví podľa § 420 a nasl., § 444 OZ, § 447 OZ ide o samostatné nároky, v zmysle samostatných ustanovení OZ (viď aj uznesenie NS ČR sp.zn. 30Cdo/154/2007 zo dňa 28.6.2007), pričom tieto nároky sledujú ochranu rôznych záujmov s tým, že nie je vylúčené, že jedným konaním budú súčasne naplnené predpoklady zodpovednosti za zásah do osobnostných práv ako aj podmienky na náhradu škody.

52. Odvolací súd ale aj po tomto zdôvodnení konštatuje, že súd prvej inštancie procesne nepochybil svojím postupom a neodňal možnosť žalobkyni vo veci konať a rovnako nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces procesným konaním, prípadne nekonaním súdu prvej inštancie vo veci, čím nie je vo veci naplnený odvolací dôvod uplatnený žalobkyňou v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP a rovnako ani § 365 ods. 1 písm. d) CSP, keďže rozhodnutie súdu prvej inštancie je jasne, stručne a výstižne vo vysporiadaní s relevantnými skutočnosťami vo veci s odkazom na učené stranami sporu prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, keďže súd prvej inštancie vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil s tým, že taktiež je z odôvodnenia napadnutého rozsudku (body 17 a 27) zrejmé, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy, t.j. výsluch navrhnutých znalcov, ako aj znalca W. W. T., B., z ktorého znaleckého posudku súd vychádzal, pričom žalobkyňa bola v konaní neúspešná z dôvodu, že v konaní nepreukázala, že jej zdravotné problémy boli spôsobené žalovanou, keďže lekárske postupy žalovanej bol „lege artis“, čo bolo preukázané aj znaleckým dokazovaním, čím žalovaná nemá aj správnu pasívnu legitímáciu v spore a to aj so zreteľom na dôvodne vznesenú námietku premĺčania.

53. Čo sa týka manipulácie s prepúšťacou správou v tomto smere, taktiež žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno, čo rovnako správne konštatoval aj súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku (viď bod 25 odôvodnenia tohto rozsudku).

54. Keďže žalobkyňa nepreukázala v konaní zavinenie práve žalovanej na jej zdraví z dôvodov, ktoré uvádzala v podanej žalobe, súd prvej inštancie vecne správne žalobu proti žalovanej zamietol a to aj čo sa týka ďalších uplatnených nárokov, keďže ich nedôvodnosť vyplýva z nedôvodnosti uplatneného základu vo veci, nakoľko v konaní nebolo preukázané, že by žalovaná zdravotnú starostlivosť neposkytla žalobkyni „lege artis“. Keďže v spore chýba protiprávne konanie žalovanej, bolo bezpredmetné v konaní preskúmať naplnenie ďalších kumulatívnych podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody a to aj nárokov súvisiacich uplatnených žalobkyňou titulom bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia, straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri invalidite.

...

57. Nakoľko v konaní nebolo preukázané také procesné pochybenie súdu, ktoré by malo vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku, prípadne by viedlo k odňatiu žalovanej sa vyjadriť k relevantnému dôkazu, ktorý doposiaľ v konaní predložený nebol, a ku ktorému sa žalobkyňa doposiaľ nemala možnosť vyjadriť, a ktorý vzal súd pri svojom rozhodnutí za relevantný dôkaz pre rozhodnutie vo veci, so zreteľom na vyhodnotenie vykonaných dôkazov, ako aj správne právne posúdenie veci s tým, že žaloba žalobkyne bola zamietnutá pre nedostatok naplnenia vecnej pasívnej legitímácie žalovanej v tomto konaní,

z dôvodu vznesenej námietky premlčania v kontexte neunesenia dôkazného bremena protiprávneho konania žalovanej.

...

61. Neúplnosť zistenia skutkového stavu (§ 365 ods. 1 písm. e/ CSP je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou sporu navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal navrhnuté dôkazy nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že strana, ktorá v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom.

...

67. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP t.j., že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti.

68. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t.j. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podriadenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

69. Vzhľadom k hore uvedeným skutočnostiam odvolací súd dospel k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody odvolateľkou podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), g) a h) CSP vo veci nie sú naplnené, pričom v prevažnej miere odvolacie námietky odvolateľky tvoria námietky, ktoré už uplatňovala v priebehu konania a s ktorými sa súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia jasne, stručne a výstižne vysporiadal v zmysle § 220 ods. 2 CSP.

70. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel, čo sa týka relevantných skutočností k správnym skutkovým zisteniam a prejednávanú vec aj správne právne posúdil. Nakoľko i odôvodnenie písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku je v podstatných bodoch vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v CSP, odvolací súd, čo sa týka relevantných dôvodoch konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

71. Súd prvej inštancie jasným a zrozumiteľným spôsobom vyhodnotil vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplynuli, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, 193, § 194 a § 205 CSP alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo, že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil, pričom nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolateľka

neuviedla žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by pre ňu privodili priaznivé rozhodnutie. S argumentáciou žalobkyne, uplatnenou v konaní, sa súd prvej inštancie náležite vysporiadal s tým, že ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci.

72. Ďalšie odvolacie námietky odvolateľky nespĺňajú zákonné predpoklady novôt v odvolacom konaní v zmysle § 366 CSP s tým, že procesným konaním súdu nedošlo u žalobkyne so zreteľom na vecnú správnosť rozhodnutia k odňatiu možnosti žalobkyne vo veci konať, ako aj k porušeniu jej práva na spravodlivý proces, keďže namietaným postupom odvolateľky nedošlo na jej strane k znemožneniu realizácie jej procesných práv priznaných jej v civilnom sporovom konaní za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov so zreteľom na správne vyhodnotenie relevantných dôkazov, ku ktorým sa mala žalobkyňa možnosť v priebehu konania vyjadriť a vo veci preukázať dôvodnosť uplatneného nároku.

73. Odvolací súd na záver konštatuje, že súd prvej inštancie vecne správne nárok žalobkyne právne posúdil ako nárok na náhradu škody podľa § 420 a nasl. OZ a nároky z toho vyplývajúce, t.j. nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, ďalej za stratu na zárobku, ku ktorej došlo pri škode na zdraví, náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti poškodeného alebo pri invalidite, náhradu za stratu na dôchodku a z dôvodu nepreukázania porušenia právnej povinnosti práve žalovanou, čo je základným predpokladom náhrady škody, súd prvej inštancie žalobu žalobkyne správne zamietol pre nedostatok pasívnej legítimácie žalovanej, ako aj pre nepreukázanie uplatneného nároku voči žalovanej so zreteľom aj na dôvodne vznesenú námietku premlčania.“

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa, jeho prípustnosť odôvodnila výslovne ustanovením § 420 písm. f/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), pretože súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Žalobkyňa žiadala, aby najvyšší súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.1. Dovolateľka namieta, že súdy nižšej inštancie sa nezaoberali tým, že žalobkyňa je invalidnou dôchodkyňou a že protézka v uchu nebola voperovaná správne, nakoľko musela byť následne vybraná a prišlo k vzniku škody o čom predložila posudok. Nedostatočne sa venovali tvrdeniam žalobkyne, ktoré predložila prvoinštančnému súdu (odborné články, učebnice) a nekonfrontovali znalca s týmito faktami. V súvislosti s odmietnutím vykonania dôkazu - výsluch znalca, došlo k odopreniu žalobkyne konať pred súdom. Súd prvej inštancie sa nedostatočne zaoberal vyjadrením žalobkyne k vykonanému dokazovaniu. Namieta skutočnosť, že súd prvej inštancie mal vydať rozsudok pre zmeškanie žalobcu, pretože boli splnené všetky podmienky v zmysle § 274 CSP a poukázala aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obdo/87/2018 a Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) I. ÚS 233/2019. V dovolaní dovolateľka napáda aj právne posúdenie, ktoré sa týka premlčania nároku žalobkyne.

4. K dovolaniu sa vyjadrila žalovaná, ktorá žiadala dovolanie odmietnuť v zmysle § 447 písm. c/ CSP a neuplatnila si náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 CSP) a naň oprávnenými osobami (§ 424 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že tato nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia

inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážení) prístup.

9. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

10. Dovolací súd považuje za prospešné opakovane pripomínať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, nie je súdom skutkovým. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), avšak len pri dovolacom dôvode (vade znátočnosti) v zmysle § 420 písm. f/ CSP, nie pri dovolacom dôvode v zmysle § 421 ods. 1 CSP.

11. V dôsledku spomenutej viazanosti (§ 440 CSP) dovolací súd neprejednáva (ex officio) dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatnený dovolací dôvod; ide o posilnenie dispozičného princípu v dovolacom konaní (deetatizáciu dovolania), pri plnom rešpektovaní autonómie a zodpovednosti dovolateľa, pri rozhodovaní o tom, či podá dovolanie, aký dovolací dôvod uplatní a akým spôsobom ho vymedzí. S tým súvisí aj procesná pasivita odvolacieho súdu, ktorý pri prípadných vadách dovolania tieto pri riadnom zastúpení dovolateľa nenapráva.

12. Dovolací súd konštatuje aj to, že dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát, dovolateľ, ktorý má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, ale aj zamestnanec dovolateľa, ktorý je právnická osoba nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovoláním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovoláním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

13. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

14. Žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14.1. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej voľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

14.2. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (9Cdo 170/2020). Dovolací súd preto cez prizmu v dovolaní uplatnených dovolacích námietok skúmal, či došlo k dovolateľkou namietanej procesnej vade (vade zmätočnosti).

14.3. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

14.4. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

15. Dovolateľka, vychádzajúc z obsahu dovolania, v rámci dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f/ CSP namieta a/ nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, pretože nevydal vo veci rozsudok pre zmeškanie žalovaného podľa § 274 CSP, b/ nedostatočne zistený skutkový stav a c/ nesprávne právne posúdenie.

15.1. Podľa § 274 CSP na pojednávaní rozhodne súd o žalobe podľa § 137 písm. a/ na návrh žalobcu rozsudkom pre zmeškanie, ktorým žalobe vyhovie, ak sa žalovaný nedostavil na pojednávanie vo veci, hoci bol naň riadne a včas predvolaný a v predvolaní na pojednávanie bol žalovaný poučený o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie (písm. a/) a žalovaný neospravedlnil svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami (písm. b/).

15.2. Žalobkyňa v dovolaní namieta, že súd prvej inštancie mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie žalovaného, pretože boli splnené všetky podmienky pre takýto postup. Súd prvej inštancie zamietol návrh žalobkyne na vydanie tohto rozsudku priamo na pojednávaní z 21. januára 2019 (č. l. 537), keď uviedol, že rozhodnúť podľa § 274 CSP je stále len možnosťou súdu a zbral do úvahy, že na predošlom pojednávaní bolo konanie prerušené do vypracovania znaleckého posudku v inom konaní pred

Okresným súdom Bratislava a vzhľadom na výsledky dokazovania je názoru, že by nebolo spravodlivé vydať rozsudok pre zmeškanie. Strany majú právo zúčastniť sa na pojednávaní. Súd vykonal dokazovanie už na predošlom pojednávaní. Odvolací súd sa tým zaoberal v odôvodnení svojho rozsudku v bode 47., keď nepovažoval vydanie tzv. kontumačného rozsudku za efektívne, účelné ani hospodárne, žalovaná nebola v konaní pasívna a tým nedošlo k naplneniu podmienok pre takýto postup súdu.

15.3. Rozsudok pre zmeškanie predstavuje osobitný druh súdneho rozhodnutia vydaného v tzv. skrátenom postupe, ktorý predstavuje následok procesnej pasivity procesných strán v sporovom konaní. V kontradiktórnom procese majú byť nositeľom procesnej iniciatívy sporové strany - žalobca iniciuje konanie a má mať záujem na efektívnom vedení „svojej právnej veci“, a rovnako žalovaný, ak má v spore procesne obstať, musí vyvíjať iniciatívu vo forme svojej procesnej obrany (porovnaj tiež Števec M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1001).

15.4. Žalobkyňa v dovolaní poukazovala na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5Obdo/87/2018 a uznesenie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 233/2019. Práve v odôvodnení spomínaného uznesenia ÚS SR sa uvádza: „formalistický výklad ustanovenia § 274 CSP, a to, že súd vždy za kumulatívneho splnenia v tomto ustanovení zakotvených zákonných podmienok rozsudkom pre zmeškanie „žalobe vyhovie“, skutočne nie je žiaduci, najmä, ak súdne konanie trvá dlhšiu dobu, vo veci sa uskutočnilo viac pojednávaní, na ktoré sa žalovaný riadne dostavil, nebol v konaní nečinný a súd na návrh obidvoch strán vykonal rozsiahle dokazovanie. Podľa názoru ústavného súdu treba návrh na vydanie rozsudku pre zmeškanie a splnenie ďalších zákonných podmienok podľa § 274 CSP posudzovať vždy aj podľa okolností prejednávanej veci. Napriek kogentnosti ustanovenia § 274 CSP by pri čisto gramatickom výklade a lipnutím na formálnych znakoch vydanie rozsudku pre zmeškanie mohlo znamenať porušenie práva na spravodlivý proces, v neposlednom rade v tom, že pri takomto formalistickom postupe by bolo odopreté strane sporu možnosť podať riadny opravný prostriedok (odvolanie vo veci samej).“ Z odôvodnenia rozhodnutia ústavného súdu je zrejmé rešpektovanie individuálnych okolností prípadu, a že v prípade § 274 CSP neobstoí čisto gramatický výklad a formálne naplnenie podmienok vydania rozsudku pre zmeškanie. V súlade s uvedeným prístupom rozhodol najvyšší súd v uznesení z 15. júla 2021 sp. zn. 5CdoGp/1/2019, kde považoval názor odvolacieho súdu o nevyužití kontumačného rozsudku s väčšou citlivosťou aj na celkové pôsobenie žalovaného v konaní za dôvodný (pozn. odvolací súd zrušil odvolaním napadnutý kontumačný rozsudok). Ústavný súd považoval závery uznesenia sp. zn. 5CdoGp/1/2019 za ústavne akceptovateľné (viď uznesenie sp. zn. I. ÚS 171/2022).

15.5. V danom prípade súd prvej inštancie zamietol návrh na vydanie rozsudku pre zmeškanie a uviedol k tomu aj primerané dôvody. Vo svetle vyššie uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu a ústavného súdu súd prvej inštancie i odvolací súd správne nevychádzali (len) z doslovného znenia § 274 CSP, ale zohľadnili osobitné okolnosti tohto prípadu, výsledky doterajšieho dokazovania i dovtedajšie procesné účinkovanie žalovanej v spore, čím naplnili materiálne kritéria aplikácie uvedeného inštitútu v zmysle ústavno-právnych požiadaviek vyplývajúcich z citovaných rozhodnutí ústavného i dovolacieho súdu. Odvolací súd sa osobitne vyporiadal s predmetnou námietkou žalobkyne vo svojom rozsudku s poukazom aj na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1Obo/15/2019. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že procesný nedostatok vydania rozsudku pre zmeškanie, pre ktorý by došlo k zrušeniu rozhodnutí a k vráteniu veci na nové prejednanie, ktorému už predchádzalo odvolacie i dovolacie konanie, nemožno napraviť ani zhojiť pre jedinečnosť a neopakovateľnosť vydania rozsudku pre zmeškanie.

15.6. Dovolací súd tiež považuje za potrebné opakovane uviesť, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal prioritne slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolaním uplatňujúcim dovolacie dôvody v zmysle § 420 CSP sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie. Dovolací súd je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, dovolací prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel

zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak dovolací súd tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

15.7. Nedostatočne zistený skutkový stav veci, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (napr. 9 Cdo 209/2020). Pri posudzovaní ústavnosti tohto právneho názoru nedospel ústavný súd (II. ÚS 465/2017) k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti. Z tohto dôvodu sa dovolací súd nemohol vecne zaoberať obsahom dovolacích námietok žalobkyne smerujúcich k posúdeniu správnosti skutkových záverov odvolacieho súdu, či súdu prvej inštancie.

15.8. Súd prvej inštancie odôvodnil, prečo nevykonával navrhované dokazovanie v bode 27. odôvodnenia svojho rozsudku najmä s poukazom účelnosť a hospodárnosť pri zamietnutí žaloby v dôsledku účinne vznesenej námietky premlčania, nedostatku pasívnej (vecnej) legitimácie a neunesenia dôkazného bremena žalobkyňou. Odvolací súd v bode 52. odôvodnenia svojho rozsudku sa stotožnil s týmito dôvodmi nevykonania navrhovaného dokazovania.

15.9. So zreteľom na obsah dovolania (o prípadnom nevykonaní navrhnutého dôkazu) najvyšší súd zdôrazňuje, že súdna prax je jednotná v názore, že ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania (napr. 9 Cdo 209/2020). K procesným právam strany sporu nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ňou navrhnutý dôkaz alebo dôkaz, o ktorom sa procesná strana subjektívne domnieva, že by mal byť súdom vykonaný. Rozhodovanie o tom, ktoré z dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie účastníkovi konania. Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná (napríklad preto, že sú podľa jeho názoru pre vec nevýznamné alebo nadbytočné), nemôže to byť považované za postup znemožňujúci procesnej strane uskutočňovať jej procesné oprávnenia v zmysle § 420 písm. f/ CSP (3 Cdo 26/2017).

16. Ak dovolateľka chcela svojou dovolacou argumentáciou spochybniť i správnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom (pokiaľ ide o premlčanie žalobkyňou uplatnených nárokov), dovolací súd zdôrazňuje, že aj v prípade jej opodstatnenosti by mala za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, vid' konštantnú judikatúru najvyššieho súdu (R 54/2012, R 24/2017). Prípadný nedostatok v právnom posúdení by však v danom prípade nepredstavoval zásah takej intenzity, pre ktorý by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť, pokiaľ toto obстоjí aj z iných (ďalších) vecných dôvodov [pre nedostatok pasívnej (vecnej) legitimácie, pre nepreukázanie porušenia právnej povinnosti (existencie protiprávneho konania) a príčinnej súvislosti ako podmienok vzniku práva na náhrady škody, či pre neunesenie dôkazného bremena], ktoré napadnuté ani spochybnené neboli, v hre tu nie je parciálny nedostatok, ale pohľad na spravodlivý súdny proces ako celok.

17. Z vyššie uvedeného vyplýva, že dovolanie žalobkyne v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je prípustné, preto ho najvyšší súd podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

18. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že žalovanej ich náhradu nepriznal, pretože aj keď výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zaviniła žalobkyňa (§ 256 ods. 1 CSP), žalovanej žiadne preukázané trovy dovolacieho konania nevznikli (R 72/2018).

19. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.